

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Capvt XII. Æquo animo pauperibus ferendum, si vanis diuitijs spolientur,
cùm virtutibus, alijsq[ue] rebus melioribus nolentes spoliari non poßint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

iniuria; fames illa abundantiam preparabat futurorum bonorum; & agritudo illa vitam conciliabat eternam: ulcera illa, qua canes lambabant, splendorem gloria per Angelos ministrandum ferebant inhumani & crudelis diuitis despectus, & ad januas eius cubile contemptum patris Abrahamæ pijsimos sinus, & beatitudinis eius consortia promittebant. Idem in Vitis PP. dixit Abbas Hyperichius: *Thesaurus monachi est voluntaria paupertas. Thesauriza ergo tibi, frater, in calo, quia ibi, ad requiescendum, sine fine sunt secula. Quæ cum ita sint, & reuera virtutum thesauri omnes Pigmalionis opes superent, qui apud pecuniarum contemptores reperiuntur,*

In vitis PP. lib. 5.

*Quid quereris, pauper, Cræso ipso ditior? illi
Arcula diues erat, mens opulenta tibi est.*

CAPVT XII.

Aquo animo pauperibus ferendum, si vanis diuitijs spolientur, cum virtutibus alijsq; rebus melioribus nolentes spoliari non possint.

SI, vt corpori anima præstat, ita animæ quoque bonæ corporis bonis anteferenda sunt, vilipendendæ sunt vti. que omnes diuitiæ, in virtutum comparatione. Quare maxima hinc exiit consolatio pauperum ac spoliatorum, quod opibus priuati, non priuentur possessione bonorum præstantiorum. *Amiserunt omnia qua habebant ait S. Augustinus, Numquid fidem? numquid pietatem? numquid interioris hominis bona, qui est ante Deum diues? Ha sunt opes Christianorum, quibus opulentus dicebat Apostolus: Est autem questus magnus, pietas cum sufficientia: Nihil enim intulimus in hunc mundum, sed ne auferre quid possumus, habentes autem victum, & tegumentum his contenti sumus. Nam qui volunt diuites fieri, insidunt in tentationem, & laqueum, & desideria multa stulta, & noxia, qua mergunt homines in interitum, & perditionem. Radix est enim omnium malorum Auaritia, quam quidam appetentes a fide pererrauerunt, & inferuerunt se doloribus multis. Quibus ergo terrena diuitia illa vastatione perierunt, si eas sic habebant, quemadmodum ab isto foris paupere, intus diuite audierant; id est: si mundo utebantur tamquam non videntes, potuerunt dicere, quod ille grauiter tentatus, & mi-*

I.

S. Augustin. lib. 1. de ciuit. c. 10.

nimè superatus: Nudus exi de utero matris mea, nudus reuertar. De minus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est, se nomen Domini benedictum. Ut bonus seruus magnas facultates haberet, ipsam Domini sui voluntatem, cui pedissequus mente ditesceret, nec contristaretur eis rebus viuens relictis, quas fuerat citò moriens relicturus. Illi autem infirmiores, qui terrenis his bonis, quamuis ea non praeponerent Christo, aliquantula tamen cupiditate cohaerebant, quantum hac amando peccauerint, perdendo senserant. Tantum quippe doluerunt, quantum se doloribus inseruerunt; sicut Apostolum dixisse supra commemoravi. Oportebat enim, ut eis adderetur etiam experimentorum disciplina; quibus fuerat tamdiu neglecta verborum. Nam cum dixit Apostolus: qui volunt diuites fieri, in tentationem incidunt &c. profecto in diuitijs cupiditatem reprehendit, non facultatem; qui praecipit alibi dicens: Praeceptum diuitibus huius mundi, non superbe sapere, neque sperare in incerto diuitiarum suarum, sed in Deo vivo, qui praestat nobis omnia abundanter ad fruendum: bene faciant, diuites sint in operibus bonis, facile tribuant, communicent, thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant veram vitam. Hac qui de suis faciebant diuitijs, magnis sunt lucris leuia damna solati, plusq; latari ex his, qua facile tribuendo tutius seruauerunt, quam contristati ex his, qua timide retinendo facilius amiserunt. Hoc enim potuit in terra perire, quod piguit inde transferre. Nam qui receperunt consilium Domini sui dicentis: Nolite condere vobis in terra thesauros, ubi tinea, & rubigo exterminant, & ubi fures effodiunt, & furantur, sed thesaurizate vobis in caelo thesauros, quò fur non accedit, neque tinea corrumpit: ubi enim est thesaurus tuus, ibi erit & cor tuum. Tribulationis tempore, probauerunt, quam rectè sapuerint, non contemnendo veracissimum praeceptorem, & thesauri sui fidelissimum, inuictissimumq; custodem: nam si multi sunt gausi, ibi se habuisse diuitias suas, quò contingit, ut hostis non accederet, quanto certius & securius gaudere potuerunt, qui monitu Dei sui illuc migrauerant, quò accedi omnino non posset? Unde Paulinus noster Nolensis Episcopus ex opulentissimo diuite voluntario pauperrimus, & copiosissime sanctus, quando & ipsi Barbari Nolam vastauerunt, cum ab eis teneretur, sic in corde suo, ut ab eo postea cognouimus, precabatur: Domine non excrucier propter aurum & argentum; ubi enim sint omnia mea, tu scis; ibi enim habebat omnia sua, ubi eum condere.

gondere, & thesaurizare ille monuerat, qui hac mala mundo ventura
 prädixerat. Ac per hoc, qui Domino suo momenti obedierant, ubi &
 quomodo thesaurizare deberent, nec ipsas terrenas diuitias barbaris in-
 ensantibus amiserunt. Quos autem non obedisse poenituit, quid de tali-
 bus rebus faciendum esset, si non precedente sapientiâ, certe consequentia
 experientia didicerunt. At enim quidam boni etiam Christiani, tor-
 menti excruciatii sunt, ut bona sua hostibus proderent. Illi verò nec pro-
 dere, nec perdere potuerunt bonum, quo ipsi boni erant; si autem tor-
 queri, quam mammonam iniquitatis prodere maluerunt, boni non e-
 rant. Admonendi autem fuerant, qui tanta patiebantur pro auro,
 quanta essent sustinenda pro Christo; ut eum potius diligere discerent,
 qui pro se passus aeterna felicitate ditaret, non aurum & argentum, pro
 quo pati miserrimum fuit, seu mentiando occultaretur, seu verum di-
 cendo proderetur. Namq; inter tormenta nemo Christum confitendo a-
 misit, nemo aurum, nisi negando seruauit: quocirca utiliora fortasse e-
 rant tormenta, qua bonum incorruptibile amandum docebant, quam
 illa bona, qua sine ullo utili fructu dominos sui amore torquebant; sed
 quidam etiam non habentes, quod proderent, dum habere creduntur tor-
 ti sunt. Et hi fortè habere cupiebant, nec sancta voluntate pauperes
 erant quibus administrandum fuit; nec facultates, sed ipsas cupiditates
 talibus esse dignas cruciatibus; si verò melioris vite proposito reconditum
 aurum argentumq; non habebant, nescio quidem, utrum cuiquam ta-
 lium acciderit, ut dum habere creditur, torqueretur. Verumtamen eti-
 amsi accidit, profectò qui inter tormenta illa paupertatem sanctam con-
 fitebatur, Christum confitebatur. Quapropter etsi non meruit, ab ho-
 stibus cadi, non potuit tamen sancta paupertatis Confessor sine caelesti
 mercede torqueri.

His talibus consolabatur D. Augustinus pauperes à barbaris
 spoliatos, quos non ad ea, quæ amiserant; modica, fluxa, & mul-
 tis noxia, sed ad magna, verè pretiosa, & semper duratura aspi-
 cere iubebat, qualia bona sunt virtutes, & cæli præmia, quæ vir-
 tutes promerentur. Hoc ipsum etiam omnes facere iubebat S. An-
 toninus, his verbis: *Quanta pars immensi infiniti ani attributa est
 unicuique? Celeriter ea in aeternitate euanescit. Quantaq; est vniversi?
 Quantula in glebula terra repis? Hac omnia tecum cogitans, nihil ani-
 mo magnum concipe. Hoc tantum, ut ductu natura agas, & feras, qua
 communis*

II.

S. Antonius
 lib. 12, n. 138

L. J. J. J. J.

S 3

communis

Valer. Max.
lib. 7. c. 2.

communis fert natura. Idcirco, quomodo mens tua seipsa utatur. In hoc enim sunt omnia. Cetera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq̃. Quidni Antoninus virtutes æquè diuitijs, ac corpori mentem anteponat, cum vel Ethnicus Anaxagoras interroganti cuidam, quisnam esses beatus? dixerit, Nemo ex his, quos tu felices existimas: sed cum in illo numero reperies, qui à te ex miseris constare creditur. Non erit ille diuitijs & honoribus abundans: sed aut exigui raris, aut non ambitiosa doctrina fidelis ac pertinax cultor, in recessu, quàm in fronte beator; fide ditior, quàm ære; moribus cultior quàm honoribus; denique ipsa locupletior paupertate.

III.
Horat. Tur-
sellin. lib. 4.
vit. S. Franc.
cap. 11.

Quod vel naturæ lumine docti videre Iapones, quantumvis alioqui Bonziorum suorum tenebris obnubilati. Sanctus noster, Franciscus Xauerius ad regem Bungi salutandum regiam ingressus, pratorianos milites numero sexcentos, luculenter armatos offendit in vestibulo atrioq̃, mox in spatiosa porticu compluros è cohorte regia obuios habes, &c. Aula hinc paruit viris nobilibus plena, ubi puer septennis; sed quod facile appareat, indolis rara, ab sene ductus occurrit Xauerio, eumq̃ more patrio salutat. Fortunatum eius in regiam aduentum regi perinde eharum iucundumq̃ fore, ut tempus imber sit per astatem segeti siti-enti. Proinde ingrederetur laus, ac memor, se bonis iuxta charum esse, & inuisum malis. Ad qua eum Franciscus conserit ac benigne respondit, adiacis puer: O te beatus, Pater, qui ex alio orbe in alienas terras venaris, nihil hinc mereimur petens, præter infamiam paupertatis! O immensam DEI, quem colas, bonitatem! ò reconditam sapientiam! cui cordi est in suis sacerdotibus rerum inopia egestasq̃! Ex nostri Bon- xij ab egestatis probro usq̃, eò abhorrens, ut iurati propalam confirmet, pauperibus obstructum obvallatumq̃, esse iter in calum, &c. Porro is puer grauissimis de rebus, supra atatem differens, in vltiore aulam Franciscum Lusitanosq̃ deduxit, ubi procerum filij confidebant, &c. Ita sensit de Christianorum paupertate Iapon, ethnicus, & puer, ingenio, natura, ratione doctus. Vidit enim avaritiæ & cupiditatis domitorem supra omne aurum & gemmas splendere; & longè animi opes, supra fortunæ ornamenta eminere.

IV.
Macrob. 1. 1.
Saturn. 6. 11.

Quemadmodum stultus est, qui empturus equum, non ipsum inspicit, inquit Macrobius, sed stratum eius & franum: sic est, qui hominem ex veste, aut conditione, qua modo vestis nobis circumdata est, estimat.

astimandum putat. Et ille qui de Deo Socratis scripsit, *Neque enim, Apul. de Deo Socrat.* ait, in emendis equis phaleras consideramus, & balthei polimina inspiciamus, & ornatissime cernicis diuitias contemplamur: sed istis omnibus exuuijs amolitis & amotis, equum ipsum nudum, & solum corpus eius, & animum contuemur. Itaque neque equus generosus iudicetur, qui stratus & instructum splendidam habeat: sed qui natura sit talis: ita nec vir honestus, qui multas & astimabiles opes habeat, sed qui animo sit prestans. Idcirco fortuna te omnibus bonis suis spoliavit, vt non tua, sed tu inspiceris. Antea mortales purpuram tuam laudabant; nunc patientiam tuam admirantur. Numquam lob ornatior fuit, quam cum nudus fuit. Vestem prius homines videbant, tunc etiam mentem. Quot vlcibus corpus scatebat, tot animus eius virtutibus claruit. Itaque in fimo illustrior, quam in solio extitit. Neque illi paupertas grauis fuit, qui, ne grauaretur, ipse dudum antea animo diuitias abiicit. Qui opes pro onere habet, illi inopia est pro leuamento. Et certe multæ curæ, cum multis diuitijs abeunt. Venit autem vnâ paupertas & libertas. Vel potius tunc hominis libera generositas ostenditur, cum amissis quæ possederat, velut velo remoto, fortitudo eius apparet. Qui paupertati potius vitium, quam pauperi ascribunt, opinione, non re laborant. Fur pecuniam, latro vestem adimere potest, in virtutes non habet potestatem. Et vel idcirco omnia ista externa bona amisit Iob, vt occasionem haberet patientiæ suæ, longanimitatis suæ, fiducia suæ Mundo ostendendæ. Nihil deest auibus; *respicite volatilia cali, quoniam neque serunt, neque metunt, neque congregant in horrea: & Pater vester caelestis pascit illa. Nonne vos magis pluris estis illis? Pecora in diem viuunt, feris ad alimenta solitudo sua sufficit. Itaque & vos Nolite solliciti esse, dicentes: Quid manducabimus, aut quid bibemus, aut quo operiemur? Hac enim omnia gentes inquirunt. Itaque vult Christus ea à suis fidelibus non sollicitè inquiri; sed sollicitudinem suam in Deum projicere omnes, quotquot Deo credunt. Scit enim, inquit, pater vester, quia his omnibus indigetis. Quare sicut pater filijs suis de cibo, de potu, de veste prospicit, ita prouidet Deus ijs, quorum paupertas hilaris, tuta & expedita est. Melius curatur, quem Deus curat. Curat autem pauperes, quia ob ipsam virtutem cura dignos iudicat: vt mox docebo,*

Socrat. apud Stob. serm. 11

Socrat. apud Stob. serm. 11

Matth. 6. 28.

Interim

V.

Interim, vt & illos consolemur, qui diuitias inuiti amiserunt, eamque amissam nimio perè dolent, sciant se dolendo non fieri ditiores, sed miseresiores. Nam idcirco eos Deus minùs curat, quia illi nummos nimis curant. Erario, aut marsupio debet esse similis homo. Erario vel marsupio perinde est, siue plenum, siue vacuum sit: si inferis, accipit; si auferis, silet. Non gemit, non clamat, non vociferatur; seu fur, seu dominus accedat, suo loco manet; idem est illi repleti, quod exinaniti. *Interrogata est beata memoria Syncretica: Si perfectum bonum est, nihil habere. Et illa dixit: Valde bonum est his qui possunt. Etenim hi, qui tolerare possunt, tribulationem quidem carnis habent, sed anima requiem possident.* Itaque et si aliquid subinde desit ijs, qui suis bonis exuuntur, atque ideò inopia laborare, & penuria premi dicantur, id tamen aliunde compensatur. Mentis quies, & animæ tranquillitas facit, vt quod carni desit, non aestimetur. *Dominus dedit, Dominus abstulit: sicut Dominus placuit, ita factum est, sit nomen Domini benedictum, ait homo simplex, & rectus, ac timens Deum.* At tu, ò impatiens, quid clamas? *Pecuniam perdidisti! Fortasse te illa perdidisset, Pecuniam perdidisti! Sed habuisti. Pecuniam perdidisti! Sed habebis inde periculi minus! Pecuniam perdidisti! O te felicem, si cum illa auaritiam perdidisti. Sed si manet illa apud te, es tamen utcumq; felicior, quòd tanto malo materia subducta est. Perdidisti pecuniam! & illa quidem quam multos? eris nunc in via expeditior, domi tutior. Non habebis, sed non timebis heredem. Exoneravit te fortuna, si intelligis, & tutiore loco posuit. Damnum putas? remedium est. Desles, gemis, miserum te clamitas, quòd opibus exoussus es? Tuo vitio ista tibi iactura tam tristis est. Non tam moleste ferres, si tamquam perditurus habuisses. Perdidisti pecuniam! nempe quam, vt tu haberes, alius antè perdiderat. Vide Petrarch. l. 2. de remed.*

In vitis PP.
lib. 9.

Job. 1. 23

VI.

2. Cor. 12. 16.

S. Thom. 2. 2.
q. 55. art. 4.
ad 1.

Pallad. c. 6.
Hist. Lausiac,

vt. fort. dial. 13.
Quid si vel inuito ademtæ opes profint, atque is maximè profit, qui vel maximè videtur nocuisse? *Cùm essem astutus, inquit. Apostolus, dolo vos cepi; hoc est, artificiosa solertia, & cauta prudentia vos conuertere. Nam, vt S. Thomas existimat, eo loco, abusuè in bonam partem accipiuntur. Sic decipi, non est iniuriam pati, sed beneficio affici: ditaturque alterum, qui eum dolo bono spoliatur. Audi factum felix euentu, forte conatu, quod meritò Helenopo-*

lenopolitanus Episcopus Palladius memoria mandauit. Erat quaedam Alexandria virgo solum nomine, habitu quidem humilis, animi autem instituto parca, gloriosa & insolens, & laborans auaritia, auri potius quam DEI amans: ex rebus suis nulli umquam exhibens, non hospiti, non pauperi, aut afflicto, non monacho, non virgini, non Ecclesia vel obolum unum. Ea multis sanctorum Patrum admonitionibus incitata, non repellere graue pondus diuitiarum. Erat autem ei quoque genus, ex quo sororis suae filiam in filiam adoptauerat. Cui noctu & diu sua pollicebatur, cum ipsa excidisset ab opibus caelestibus. Nam hac quoque est una species fraudis diaboli, qui pretextu amoris in cognatos, efficit ut nascatur auaritia. Nam quod ei nulla cura sit generis, hinc patet. Ipse enim docuit, & fratrem & matrem, & patrem occidere. Idque est ex scripturis extra controuersiam. Sed etsi videatur nonnullis curam cognatorum inferere, non hoc facit quod illis bene velit, sed ut eorum qui ei parent animam aperte exerceat ad iniustitiam, cum ipse sciat latam sententiam, qua dicit: Iniusti regnum DEI non possidebunt, &c. Huic virgini, qua solo nomine sibi parauerat appellationem, moribus autem erat aliena ab exercitatione, cum venam, ut dicitur, vellet incidere ad leuandam auaritiam. sanctissimus Macarius presbyter & Praefectus Prochotrophy eorum, qui sunt corpore mutilati, talem assum excogitat. Erat enim is a iuuentute lapidarius: Ad eam autem accedens, dicit: in me incidernnt pulchra gemma, smaragdi & hyacinthi; nec scio, an sint furtini, an alicuius mercatoris, non constituitur enim eis pretium, cum aestimationem superent: qui habet autem, vendit eas quingentis nummis. Si ergo tibi visam fuerit, eas accipere, da quingentos nummos; potes ex una gemma accipere quingentos, reliquis autem uti ad variandum mundum filia tua sororis. Cum autem, qua dicebatur virgo, tota penderet a puella, inescatur eius ornanda cupiditate: & procidit ad eius pedes, & dixit: Rogo te, ne quis alius eas accipiat. Eam ergo adhortatur sanctus, dicens: Veni usque ad domum meam, & eas aspice. Illa autem noluit; sed ei praebebat quingentos denarios, dicens: Rogo te, ipse eas, ut vis, cape. Nolo enim videre hominem qui eas vendit. Cum autem quingentos denarios ab ea accepisset sanctus Macarius, dat eas ad usum Prochotrophy. Cum autem multum tempus praterisset, quonia existimabatur Alexandria senex vir esse summe pius ac misericors, vixit autem ad centum usque annos, cuius tempore nos quoque fuimus, verebatur

cur eum admonere. Tandem om̄m eum inuenisset in Ecclesia, dicit ei: Rogo te, quid jubes de lapidibus, pro quibus dedimus nummos quingentos? ille ei respondit, dicens: a quò die tibi dedisti aurum, eos impendi in pretium gemmarum, & si velis eas videre, veni in hospitium. Illis enim siva sunt gemmae, & vide: quòd si tibi non placeant, tolle aurum tuum. Venit autem illa lubentissime. Habebat autem Prochotrophium in superiori quidam parte mulieres, in inferiori autem viros. Cùm ea autem accessisset, introducit eam in vestibulum, & dicit ei sanctus Macarius: Quid vis primum videre, hyacinthos an smaragdos? Ea verò illi dicit: Quòd tibi videtur. Ille verò eam ducit in partem superiorem, & ostendit ei mulieres mancas ac mutilas, & orbatas oculis, & dicit ei: Ecce hyacinthi. Deinde deducit eam in partem inferiorem, & ostendit ei viros, dicens: Ecce smaragdi; & existimo, non inueniri his pretiosiores: quòd si tibi non placeant, accipe aurum tuum. His ergo sic gestis, pudore affecta virgo exijt, & domum reuersa magnum accepit dolorem, quòd hanc rem ex DEO non fecisset, sed adducta necessitate. Postea autem gratias egit presbytero, cùm puella, cuius curam gerebat, post nuptias mortua esset, sine liberis, ipsaq; deinceps vitam suam rectè instituit.

VII.

Multis sanguinis copia laborantibus, prodest venam secari. Auaris pecuniam auferre, est sanguinem mittere. Quo pacto misit huic mulieri Macarius; quæ vitam numquam rectè instituerat, tot nummis onerata. Nemo tamen hinc erroris debet sumere occasionem. Nec enim fures, aut prædones excusabuntur, si, dum clepunt, aut rapiunt pecunias, dicunt se auaris sanguinem mittere, alioquin & carnifex, cùm eos cultro suo subiecerit, dicit se illis sanguinem missurum. Alia, & sancta arte Macarius famina isti nummos abstulit, eos redditurus, nisi tandem vel lubens consentisset. Ut autem consentiret, videtur illa ipsa pecunia impetrasse, quam pro eius animæ salute Macarius in egenos erogauit. Utinam Macarius haberet multos imitatores, qui pecuniam pretiosis vestibibus, sumtuosis spectaculis, Antonianis conuiujs, aut alij vanitati destinata, in pauperes, dolo bono, transferrent. Quàm multi parentes vtilius vestirent nudos, quàm tot pellibus pretiosis inuoluerent suos Ascanios? aut Iulos? Grauantur in aulis parietes aureis belluatis tapetibus, & milites in campo frigore pereunt. Quantum, ô mariti, in coniugum vestrarum firmata impen-

impenditis? quantum, ò vxores, in virorum vestrorum compositiones? suadete illis, vt tantum in inopes expendant. Non erit hoc pecnias amittere, sed fœnori dare. Difficile est hoc? Deum amanti nihil difficile est. Cur hîc ambigitis, quæ potestis aliud quiduis coningibus vestris suadere? immò etiam malis fraudibus persuadere? Ioannis Eleemosynarij Archiepiscopi Alexandrini exemplum vobis proponite, qui quàm primum Pontifex factus est, accersitis ad se Ecclesiæ dispensatoribus, ijsque quos à secreto consilio habebat, dixit: *Non est iustum, ò fratres, & in ministerio socij, vilius alterius rei curam gerere prius, quàm Christi. Euntes itaq; per totam ciuitatem, singulatim describite meos DOMINOS.* Hæserunt illi, quid vellent, & interrogarunt, quinam essent Patriarchæ DOMINI? Quibus respondit: *Quos vos pauperes & mendicos soletis appellare, eos ego DOMINOS meos, & adiutores nomino. Nam ij soli mihi possunt opem ferre, vt à Christi regno non excidam.* Fecerunt, quod iussi erant, & inuenti sunt septies mille quingenti, quorum singulis quotidie iussit dari sumtum diurnum. Post hæc studium conuertit suum ad hoc, vt iustis ponderibus & mensuris vterentur, qui vendebant in ciuitate. Utamini & vos, ò matresfamilias iustis ponderibus, nec vobis ipsis plus in luxum vestium, in torques, in armillas, in gemmas impendite, quàm in membra Christi alenda. Hoc dicite maritis vestris, quod Eleemosynarius dixit ijs, qui res Ecclesiæ dispensabant. Maritos dominos vocatis, & illis ipsæ imperatis. Pauperes pro dominis vestris habetote, qui possunt vobis opem ferre, non jam vt domi regnetis, sed ne à Christi regno excidatis.

Leon. Episc.
Neapolis in
cuius vita,
apud Sur. 231
Ianuarij.

C A P V T XIII.

Quantam DEVS pauperum suorum curam gerat?

I hæc omnia, quæ declarauimus, nihil essent, illud tamen vel vnicum meritò pauperes animaret, quòd Deum habeant curatorem. Securissimè degunt illi, qui se sciunt, bono ac fideli œconomò suo fidere posse. Quo pacto rex Pharaon olim dixit ad Ioseph: *Numquid sapientio rem, & consimilem tui*

I.

Gon. 41. 39.

T 2

inuenire